

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 9To/10/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8119011286
Dátum vydania rozhodnutia: 24. 01. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Peter Farkaš
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2024:8119011286.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Petra Farkaša, sudcov JUDr. Emila Dubňanského a JUDr. Rastislava Vargu, PhD., LL.M., MBA, na verejnom zasadnutí konanom dňa 24.01.2024, v trestnej veci obžalovaných A. B. a C. B., pre prečin nezaplatenie dane a poistného podľa § 278 ods. 1 Tr. zákona, o odvolaniach obžalovaných proti rozsudku Okresného súdu Prešov sp. zn. 4T/73/2019 zo dňa 17.08.2021, takto

rozhodol:

Podľa § 321 ods. 1 písm. d/, ods. 3 Tr. poriadku z r u š u j e v napadnutom rozsudku výrok o treste vo vzťahu k obžalovanému C. B..

Na základe § 322 ods. 3 Tr. poriadku

Obžalovanému C. B., nar. XX.XX.XXXX v A., trvale bytom D. XXX/XX, E.,

u k l a d á:

Podľa § 278 ods. 1 Tr. zákona, s použitím § 38 ods. 2 Tr. zákona trest odňatia slobody v trvaní 18 (osemnásť) mesiacov.

Podľa § 48 ods. 2 písm. a) Tr. zákona obžalovaného zaraďuje na výkon trestu odňatia slobody do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

Podľa § 61 ods. 1, ods. 2 Tr. zákona trest zákazu výkonu podnikateľskej činnosti a výkonu štatutárneho orgánu právnickej osoby v trvaní 4 a 1 roka.

Podľa § 319 Tr. poriadku zamietá odvolanie obžalovaného A. B..

o d ô v o d n e n i e:

Okresný súd Prešov napadnutým rozsudkom sp. zn. 4T/73/2019 zo dňa 17.08.2021 uznal obžalovaných A. B., C. B. a obžalovanú právnickú osobu ELEMÝ s.r.o so sídlom Lastovičia č. 2, Prešov, IČO: 47 421 673 vinnými zo spáchania prečinov nezaplatenia dane a poistného podľa § 278 ods. 1 Tr. zákona, ktorý spáchali tak, že

v bode 1) obžalovaný A. B. ako štatutárny zástupca právnickej osoby ELEMÝ, s.r.o. so sídlom Lastovičia č. 2, Prešov, IČO 47 421 673 podal na miestne príslušný Daňový úrad Prešov

- dňa 25.07.2016 daňové priznanie k dani z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie 06/2016, v ktorom priznal daňovú povinnosť právnickej osoby ELEMYS, s.r.o. vo výške 76,59 €, z ktorej neuhradil Daňovému úradu Prešov sumu 76,59 €,

- dňa 26.09.2016 daňové priznanie k dani z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie 08/2016, v ktorom priznal daňovú povinnosť právnickej osoby ELEMYS, s.r.o. vo výške 35,43 €, z ktorej neuhradil Daňovému úradu Prešov sumu 35,43 €,

- dňa 25.10.2016 daňové priznanie k dani z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie 09/2016, v ktorom priznal daňovú povinnosť právnickej osoby ELEMYS, s.r.o. vo výške 1.470,36 €, z ktorej neuhradil Daňovému úradu Prešov sumu 1.470,36 €,

- dňa 25.11.2016 daňové priznanie k dani z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie 10/2016, v ktorom priznal daňovú povinnosť právnickej osoby ELEMYS, s.r.o. vo výške 14,01 €, z ktorej neuhradil Daňovému úradu Prešov sumu 14,01 €,

- dňa 27.12.2016 daňové priznanie k dani z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie 11/2016, v ktorom priznal daňovú povinnosť právnickej osoby ELEMYS, s.r.o. vo výške 86,67 €, z ktorej neuhradil Daňovému úradu Prešov sumu 86,67 €,

- dňa 25.01.2017 daňové priznanie k dani z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie 12/2016, v ktorom priznal daňovú povinnosť právnickej osoby ELEMYS, s.r.o. vo výške 313,20 €, z ktorej neuhradil Daňovému úradu Prešov sumu 313,20 €,

- dňa 27.03.2017 daňové priznanie k dani z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie 02/2017, v ktorom priznal daňovú povinnosť právnickej osoby ELEMYS, s.r.o. vo výške 16,65 €, z ktorej neuhradil Daňovému úradu Prešov sumu 16,65 €,

- dňa 25.04.2017 daňové priznanie k dani z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie 03/2017, v ktorom priznal daňovú povinnosť právnickej osoby ELEMYS, s.r.o. vo výške 6,20 €, z ktorej neuhradil Daňovému úradu Prešov sumu 6,20 €,

- dňa 25.05.2017 daňové priznanie k dani z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie 04/2017, v ktorom priznal daňovú povinnosť právnickej osoby ELEMYS, s.r.o. vo výške 154,72 €, z ktorej neuhradil Daňovému úradu Prešov sumu 154,72 €,

- dňa 30.06.2016 daňové priznanie k dani z príjmu právnickej osoby za zdaňovacie obdobie roka 2015, v ktorom deklaroval daňovú povinnosť právnickej osoby ELEMYS, s.r.o. vo výške 960 €, z ktorej neuhradil Daňovému úradu Prešov sumu 791,99 €,

- dňa 01.02.2016 daňové priznanie k dani z motorových vozidiel za zdaňovacie obdobie roka 2015, v ktorom deklaroval daňovú povinnosť právnickej osoby ELEMYS, s.r.o. vo výške 135 €, z ktorej neuhradil Daňovému úradu Prešov sumu 135 €,

- dňa 31.01.2017 daňové priznanie k dani z motorových vozidiel za zdaňovacie obdobie roka 2016, v ktorom deklaroval daňovú povinnosť právnickej osoby ELEMYS, s.r.o. vo výške 135 €, z ktorej neuhradil Daňovému úradu Prešov sumu 135 €,

a to napriek tomu, že spoločnosť ELEMYS s.r.o. mala dostatok finančných prostriedkov, čím takto svojim konaním zadovážil spoločnosti ELEMYS s.r.o. neoprávnený finančný prospech vo výške najmenej 3.235,82 €,

v bode 2) obžalovaný C. B. ako splnomocnený zástupca právnickej osoby ELEMYS, s.r.o., so sídlom Lastovičia č. 2, Prešov, IČO 47 421 673 na základe splnomocnenia zo dňa 01.09.2014 podal na miestne príslušný Daňový úrad Prešov

- dňa 26.06.2017 daňové priznanie k dani z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie 05/2017, v ktorom priznal daňovú povinnosť právnickej osoby ELEMYS, s.r.o. vo výške 77,42 €, z ktorej neuhradil Daňovému úradu Prešov sumu 77,42 €,

- dňa 25.07.2017 daňové priznanie k dani z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie 06/2017, v ktorom priznal daňovú povinnosť právnickej osoby ELEMYS, s.r.o. vo výške 77,88 €, z ktorej neuhradil Daňovému úradu Prešov sumu 77,88 €,

- dňa 25.08.2017 daňové priznanie k dani z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie 07/2017, v ktorom priznal daňovú povinnosť právnickej osoby ELEMYS, s.r.o. vo výške 8 415,06 €, z ktorej neuhradil Daňovému úradu Prešov sumu 8 415,06 €,

- dňa 25.09.2017 daňové priznanie k dani z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie 08/2017, v ktorom priznal daňovú povinnosť právnickej osoby ELEMYS, s.r.o. vo výške 85,05 €, z ktorej neuhradil Daňovému úradu Prešov sumu 85,05 €,

- dňa 30.06.2017 daňové priznanie k dani z príjmu právnickej osoby za zdaňovacie obdobie roka 2016, v ktorom deklaroval daňovú povinnosť právnickej osoby ELEMYS, s.r.o. vo výške 1 123 €, z ktorej neuhradil Daňovému úradu Prešov sumu 1 123 €,

a to napriek tomu, že právnická osoba ELEMÝ s.r.o. mala dostatok voľných finančných prostriedkov, čím takto svojim konaním zadovážil spoločnosti ELEMÝ s.r.o. neoprávnený finančný prospech vo výške najmenej 9 778,41 €,

v bode 3) obžalovaná právnická osoba ELEMÝ s.r.o., so sídlom Lastovičia č. 2, Prešov, IČO 47 421 673, prostredníctvom konateľa obžalovaného A. B. a splnomocnenej osoby obžalovaného C. B., ktorí konali za túto spoločnosť, podala na miestne príslušný Daňový úrad

- dňa 25.07.2016 daňové priznanie k dani z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie 06/2016, v ktorom priznala vlastnú daňovú povinnosť vo výške 76,59 €, z ktorej neuhradila Daňovému úradu Prešov sumu 76,59 €,

- dňa 26.09.2016 daňové priznanie k dani z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie 08/2016, v ktorom priznala vlastnú daňovú povinnosť vo výške 35,43 €, z ktorej neuhradila Daňovému úradu Prešov sumu 35,43 €,

- dňa 25.10.2016 daňové priznanie k dani z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie 09/2016, v ktorom priznala vlastnú daňovú povinnosť vo výške 1 470,36 €, z ktorej neuhradila Daňovému úradu Prešov sumu 1 470,36 €,

- dňa 25.11.2016 daňové priznanie k dani z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie 10/2016, v ktorom priznala vlastnú daňovú povinnosť vo výške 14,01 €, z ktorej neuhradila Daňovému úradu Prešov sumu 14,01 €,

- dňa 27.12.2016 daňové priznanie k dani z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie 11/2016, v ktorom priznala vlastnú daňovú povinnosť vo výške 86,67 €, z ktorej neuhradila Daňovému úradu Prešov sumu 86,67 €,

- dňa 25.01.2017 daňové priznanie k dani z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie 12/2016, v ktorom priznala vlastnú daňovú povinnosť vo výške 313,20 €, z ktorej neuhradila Daňovému úradu Prešov sumu 313,20 €,

- dňa 27.03.2017 daňové priznanie k dani z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie 02/2017, v ktorom priznala vlastnú daňovú povinnosť vo výške 16,65 €, z ktorej neuhradila Daňovému úradu Prešov sumu 16,65 €,

- dňa 25.04.2017 daňové priznanie k dani z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie 03/2017, v ktorom priznala vlastnú daňovú povinnosť vo výške 6,20 €, z ktorej neuhradila Daňovému úradu Prešov sumu 6,20 €,

- dňa 25.05.2017 daňové priznanie k dani z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie 04/2017, v ktorom priznala vlastnú daňovú povinnosť vo výške 154,72 €, z ktorej neuhradila Daňovému úradu Prešov sumu 154,72 €,

- dňa 26.06.2017 daňové priznanie k dani z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie 05/2017, v ktorom priznala vlastnú daňovú povinnosť vo výške 77,42 €, z ktorej neuhradila Daňovému úradu Prešov sumu 77,42 €,

- dňa 25.07.2017 daňové priznanie k dani z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie 06/2017, v ktorom priznala vlastnú daňovú povinnosť vo výške 77,88 €, z ktorej neuhradila Daňovému úradu Prešov sumu 77,88 €,

- dňa 25.08.2017 daňové priznanie k dani z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie 07/2017, v ktorom priznala vlastnú daňovú povinnosť vo výške 8 415,06 €, z ktorej neuhradila Daňovému úradu Prešov sumu 8 415,06 €,

- dňa 25.09.2017 daňové priznanie k dani z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie 08/2017, v ktorom priznala vlastnú daňovú povinnosť vo výške 85,05 €, z ktorej neuhradila Daňovému úradu sumu 85,05 €,

- dňa 30.06.2017 daňové priznanie k dani z príjmu právnickej osoby za zdaňovacie obdobie roka 2016, v ktorom deklarovala daňovú povinnosť vo výške 1 123 €, z ktorej neuhradila Daňovému úradu Prešov sumu 1123 €,

- dňa 31.01.2017 daňové priznanie k dani z motorových vozidiel za zdaňovacie obdobie roka 2016, v ktorom deklarovala daňovú povinnosť vo výške 135 €, z ktorej neuhradila Daňovému úradu Prešov sumu 135 €,

a to napriek tomu, že mala dostatok voľných finančných prostriedkov, čím si takto svojim konaním zadovážila neoprávnený finančný prospech vo výške 12.087,24 €.

Súd prvého stupňa u obžalovaného A. B. podľa § 44 Tr. zákona upustil od uloženia súhrnného trestu podľa § 42 Tr. zákona, pretože trest uložený skorším rozsudkom Okresného súdu Prešov sp. zn. 1T/126/2017 zo dňa 06.02.2018, právoplatný 06.02.2018 považoval na ochranu spoločnosti a nápravu páchatel'a za dostatočný.

Obžalovanému C. B. uložil podľa § 278 ods. 1 Tr. zákona s použitím § 38 ods. 2, 4 Tr. zákona, pri neexistencii poľahčujúcej okolnosti podľa § 36 Tr. zákona a existencii priťažujúcej okolnosti podľa § 37 písm. m/ Tr. zákona trest odňatia slobody v trvaní 24 mesiacov.

Podľa § 48 ods. 2 písm. a/ Tr. zákona obžalovaného zaradil do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia.

Podľa § 61 ods. 1, 2 Tr. zákona mu uložil trest zákazu výkonu podnikateľskej činnosti a výkonu štatutárneho orgánu právnickej osoby v trvaní 4 a 1 roka.

Obžalovanej právnickej osobe ELEMYS, s.r.o. uložil podľa § 278 ods. 1 Tr. zákona, § 15 zákona č. 91/2016 Z.z. o trestnej zodpovednosti právnických osôb v znení neskorších predpisov peňažný trest vo výške 3 000,- eur.

Rozsudok bol doručený obžalovanému A. B. dňa 18.11.2021 a obžalovanému C. B. dňa 10.12.2021.

Obžalovaný A. B. podal dňa 25.11.2021 na poštovom úrade odvolanie, ktoré bolo doručené súdu dňa 29.11.2021. Vo svojom odvolaní vyjadril názor, že nestotožňuje sa s výrokom o vine ako aj treste a pripája sa k odvolaniu, ktoré podá jeho obhajca.

Dňa 22.12.2021 podal odvolanie na Okresnom súde v Prešove obžalovaný C. B.. Odvolanie smeruje proti výroku o vine a treste.

Odvolania obžalovaných odôvodnil obhajca podaním, ktoré bolo doručené súdu dňa 15.03.2022. Obhajca v odôvodnení konštatuje, že podľa názoru Okresného súdu Prešov viny obvinených A. B. a C. B. preukazujú dôkazy a to výpoveď A. B., výpoveď C. B., výsluch pracovníka správcu dane JUDr. Lukáša Mikluša, odpoveď daňového úradu zo dňa 16.04.2019, znalecké dokazovanie a výsluch svedkyne F.. Následne obhajca cituje z odôvodnenia napadnutého rozsudku a konštatuje, že s dôvodmi uvedenými v odôvodnení napadnutého rozsudku nie je možné stotožniť sa, nakoľko ide o dôvody nesprávne a to z dôvodu nepochopenia podstaty trestného konania, resp. nepochopenia kedy konkrétne sa osoba dopúšťa trestného činu nezaplatenia dane a aké dokazovanie je potrebné v týchto trestných konaniach vykonať.

Orgány činné v trestnom konaní a prvostupňový súd v rámci dokazovania sa obmedzili na zistenie, že bolo podané daňové priznanie z DPH, DP PO a daň z príjmov motorových vozidiel za sledované obdobie, že daňové priznania vypracovala G. F. ako účtovníčka spoločnosti ELEMYS s.r.o., následne, že v jednotlivých dátumoch splatnosti mali byť jednotlivé dane uhradené. Súd ustálil, že do 01.06.2017 za neuhradenie daní bol zodpovedný A. B. a po 01.06.2017 bol za neuhradenie daní zodpovedný C. B.. Dane uvedené v skutkovej vete uhradené neboli. Podľa znaleckého posudku mala spoločnosť ELEMYS s.r.o. v dňoch splatnosti DPH, DP PO a dani z motorových vozidiel uvedených v skutkovej vete rozsudku dostatok finančných prostriedkov na ich plnú úhradu.

Obhajca ďalej konštatuje, že aj keď netvrdia, že uvedené skutočnosti nemajú byť predmetom dokazovania v trestných konaniach pre trestný čin nezaplatenia dane a poistného sú toho názoru, že toto vykonané dokazovanie nie je postačujúce na vyslovenie viny pre obvinených. Samotné neuhradenie dane nie je trestným činom a trestným činom nie je ani neuhradenie dane v lehote splatnosti, aj keď spoločnosť v ten deň disponuje finančnými prostriedkami, ktoré však boli použité na chod spoločnosti. Hovoria o subjektívnej stránke, a teda o úmysle páchatela neuhradiť splatnú daň, ktorí musia OČTK preukázať.

V tejto súvislosti pripomína, že zavinenie je obligatónym znakom subjektívnej stránky každého trestného činu. Trestný zákon vychádza z dôsledného uplatňovania zodpovednosti za zavinenie. Táto zásada patrí medzi základy, na ktorých je vybudovaná definícia trestného činu čo napokon vyplýva z ustanovenia § 17 Tr. zákona, podľa ktorého pre trestnosť činu treba úmyselné zavinenie, ak Trestný zákon výslovne neustanovuje, že stačí zavinenie z nedbanlivosti. Význam uplatňovania zásady za zavinenie spočíva v tom, že k naplneniu trestnej zodpovednosti za následok nestačí ho len spôsobiť, ale je nutné ho taktiež zaviniť. Bez zavinenia teda nie je trestný čin a ani trest.

Zavinenie sa musí vzťahovať na všetky skutočnosti, ktoré sú znakom skutkovej podstaty trestného činu. Pokiaľ by zavinenie k niektorej z požadovaných skutočností sa nevzťahovalo, nie je daná subjektívna stránka trestného činu, a preto je vylúčená trestná zodpovednosť páchatel'a. Záver o zavinení páchatel'a musí byť vždy preukázaný výsledkom dokazovania a musí z nich logicky vyplývať (R 19/1971), pričom pri zisťovaní subjektívnej stránky činu nie je možné dospieť k záveru o alternatívnom vzťahu páchatel'a k zamýšľanému následku (R 19/1969).

Z uvedeného výkladu je zrejmé, že úmyselné zavinenie musí byť, ako znak základnej skutkovej podstaty trestného činu nezaplatenia dane a poistného podľa § 278 ods. 1 Tr. zákona vždy predmetom dokazovania, pričom úmyselné zavinenie nie je možné automaticky vyvodzovať len z porušenia konkrétnej právnej povinnosti (napríklad z porušenia povinnosti platiť splatnú daň a poistné). Skutočnosť, že nedošlo k zaplateniu dane či poistného v deň ich splatnosti minimálne vo väčšom rozsahu je totiž formálnym znakom objektívnej stránky trestného činu nezaplatenia dane a poistného, pričom znakom objektívnej stránky trestného činu nie je možné nahrádzať subjektívnu stránku trestného činu.

Argumentácia súdu teda neguje základné zásady trestného práva, pretože na vyvodenie trestnoprávnej zodpovednosti za spáchanie trestného činu nezaplatenia dane a poistného podľa § 278 ods. 1 Tr. zákona nestačí len spôsobenie dlhu na splatnej dani či poistnom, ale je nevyhnutné, aby tento dlh na splatnej dani a poistnom bol páchatel'om úmyselne spôsobený (úmyselne zavinový). Ak by sa pripustil právny záver prvostupňového súdu, že išlo by už skutočne o stanovenie objektívnej zodpovednosti, ktorá by bola neprípustne konštruovaná ako zodpovednosť za výsledok (dlh) a nie ako individuálna zodpovednosť za zavinenie konania.

V tejto súvislosti poukázal aj na názor Generálnej prokuratúry SR, k výkladu znakov skutkovej podstaty trestného činu nezaplatenia dane a poistného, ktorý je obsiahnutý v zápisnici z pracovnej porady trestného odboru Generálnej prokuratúry SR s námestníkmi krajských prokurátorov pre trestný úsek konanej dňa 01.- 02. apríla 2014 v Krpáčove.

S právnym názorom Generálnej prokuratúry SR, ako aj odbornej literatúry sa možno stotožniť nielen v tom, že je nevyhnutné dokazovať solventnosť platiteľa dane a poistného v dňoch splatnosti (a prípadne aj spôsob naloženia s finančnými prostriedkami platiteľa dane a poistného, ktorý splatnú daň, či poistné neuhradil). Takýmto spôsobom je možné dospieť k záveru o prípadnom úmyselnom zavinení, ale aj v tom, že ak sa nepodarí dokazovaním náležite objasniť znak základnej skutkovej podstaty bude nutné prerušiť trestné stíhanie podľa § 228 ods. 1 Tr. poriadku. Z výstupu Generálnej prokuratúry SR vyplýva aj otázka solventnosti podozrivej osoby v čase splatnosti dane alebo poistného, ktorá by mala byť dokazovaním zistená ešte pred vznesením obvinenia. Zdôrazňuje, že z hľadiska zavinenia je zásadný rozdiel medzi tým, keď osoba nezaplatí splatnú daň alebo poistné, preto že nechce a tým, keď osoba nezaplatí splatnú daň, či poistné preto, že nemôže.

Obžalovaní sa stotožňujú so závermi odbornej praxe, že trestný postih nezaplatenia dane, či poistného je zbytočná kriminalizácia daňových subjektov zo strany štátu a to len z dôvodu, že štát rezignoval na mimotrestné prostriedky, ktoré vytvoril na vymáhanie nedoplatkov na dani a poistnom (napríklad už spomínané daňové exekučné konanie) a hrozbou trestu si chce vynútiť riadne hradenie týchto platieb. Len neuhradenie splatných pohľadávok a to akéhokoľvek subjektu byť nikdy nemalo byť trestným činom, pretože v prípadoch neuhrádzania splatných pohľadávok existuje mimotrestným zákonom vytvorený mechanizmus na vymáhanie pohľadávok. Trestné činy by sa pritom nemali vytvárať len preto, že sa takéto mimotrestný mechanizmus zdá neefektívny, či zdĺhavý a preto bude lepšie vsunúť do tohto mechanizmu aj hrozbu trestom. Z hľadiska daní, či odvodov by mal štát kriminalizovať len konania, pri ktorých ide o daňové (odvodové) podvody, ktoré sú trestnoprávne postihnutelné ako trestný čin skrátenia dane a poistného, resp. konania, pri ktorých ide o spreneveru na úseku daní a odvodov, ktorá jej trestnoprávne postihnutelná ako trestný čin neodvedenia dane a poistného. Všetko ostatné by malo byť ponechané mimotrestnej úprave (exekučným konaniam, kde záväzky voči oprávneným subjektom sú napríklad ešte navyšované o penále a podobne).

V tomto kontexte obžalovaní poukazujú na prebiehajúce daňové exekučné konanie vedené na daňovom úrade v Prešove. K samotnému exekučnému konaniu predložili aj listinné dôkazy z ktorých vyplýva, že Daňový úrad Prešov začal daňové exekučné konanie v rámci, ktorého zriadil exekučné záložné právo

k osobnému motorovému vozidlu LAND ROVER EČV: PO629FE, ktorého, hodnota by postačovala na úhradu daňových nedoplatkov. Uvedené uvádza aj súdny exekútor JUDr. Dušan Sopko vo svojom podaní zo dňa 04.06.2020, kedy uvádzal, že Daňový úrad Prešov exekútorovi udelil podaním zo dňa 10.01.2020 súhlas na vykonanie exekúcie. Až na upozornenie C. B., ktorý sa dňa 05.03.2020 dostavil na Daňový úrad Prešov tento svoj súhlas odvolal a žiadal súdneho exekútora o vydanie osobného motorového vozidla LAND ROVER.

Daňovému úradu Prešov nič nebránilo, aby v rámci exekučného konania uspokojil neuhradené daňové nedoplatky.

Okresný súd Prešov tak poukazujúc na vyššie uvedené nevykonan dokazovanie potrebné na preukázanie úmyslu obžalovaných neuhradiť jednotlivé dane, čo považujú za zásadné pochybenie, nakoľko orgány činné v trestnom konaní majú vykonávať dokazovanie tak v prospech ako aj v neprospech obvineného.

Prvostupňový súd v odôvodnení svojho rozhodnutia (bod 32) vo vzťahu k námietke obhajoby týkajúcej sa predĺženia, resp. platobnej neschopnosti spoločnosti ELEMÝ s.r.o. sa odvolá na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6Tdo/77/2017, z ktorého má podľa súdu vyplývať právny záver, že platobná neschopnosť, či predĺženie je exkulpačný dôvod iba v prípadoch, ak spoločnosť v prípade nepriaznivej finančnej situácie ukončí svoju obchodnú činnosť. Uvedený právny záver však podľa názoru obhajoby z citovaného rozhodnutia nevyplýva. Najvyšší súd SR v odôvodnení citovaného rozhodnutia uvádza:

„Dovolací súd v rámci svojej rozhodovacej činnosti opakovane uviedol, že ak sa spoločnosť dostane do situácie, že ak dlžník nemá dostatok finančných prostriedkov na uhradenie všetkých svojich splatných záväzkov je povinná všetkých svojich veriteľov (zamestnanci, daňový úrad, Sociálna poisťovňa, zdravotná poisťovňa, obchodní partneri a iní) uspokojovať pomerne a rovnomerne. Ak podnikateľ nie je schopný uhrádzať tak prevádzkové náklady, odvody povinných platieb ako aj mzdy svojich zamestnancov musí prispôbiť hospodárenie podniku tak, aby si mohol plniť všetky svoje povinnosti, prípadne svoje podnikanie ukončiť.“

Z vyššie citovaného rozhodnutia nevyplýva právny záver uvedený prvostupňovým súdom, práve naopak uvedené potvrdzuje, že orgány činné v trestnom konaní mali skúmať, teda malo byť predmetom dokazovania existencia platobnej neschopnosti, prípadne predĺženia, aby práve túto skutočnosť mohol súd posúdiť. Naproti tomu vyšetrovateľ PZ ani súd napriek námietke obhajoby neuznali za hodné položiť znalkyni takúto otázku, čo potvrdila aj samotná znalkyňa pri výsluchu na hlavnom pojednávaní dňa 20.11.2020, kde uviedla, že otázku predĺženia resp. platobnej neschopnosti neskúmala, keďže táto otázka jej v zadaní od vyšetrovateľa nebola položená.

Vo vzťahu k uloženému trestu pre C. B. uvádza, že uložený trest je neprimerane prísny. Pri ukladaní trestu prvostupňový súd vychádzal z existencie prevahy priťažujúcich okolností a prihliadol na jeho predchádzajúce odsúdenia s tým, že obžalovaný C. B. sa mal dopustiť trestného činu v skúšobnej dobe a dokonca sa dopúšťa špeciálnej recidívy. K uvedenému poukazuje predovšetkým na skutočnosť, že pokiaľ ide o rozsudok Okresného súdu Prešov sp. zn. 33T/89/2015 zo dňa 06.10.2016, právoplatný dňa 06.10.2016 obžalovanému C. B. bol uložený trest odňatia slobody v trvaní 2 rokov s podmieneným odkladom na skúšobnú dobu 3 roky. Skúšobná doba u obžalovaného C. B. uplynula dňa 06.10.2019. Poukazuje na znenie § 50 ods. 6 Tr. zákona podľa ktorého, ak súd do dvoch rokov od uplynutia skúšobnej doby neurobil rozhodnutie podľa odseku 4 bez toho, že by odsúdený mal na tom vinu v prípade, ak sa proti odsúdenému vedie v tejto lehote trestné stíhanie pre iný trestný čin spáchaný v skúšobnej dobe má sa za to, že odsúdený sa osvedčil. To znamená, že toho času sa a obžalovaného C. B. hľadí ako keby nebol odsúdený a vzhľadom na výšku daňových nedoplatkov skutočnosť, že je vysoká pravdepodobnosť ich uspokojenia v daňovom exekučnom konaní nie je potrebné pôsobiť na obžalovaného nepodmienečným trestom odňatia slobody.

Obžalovaný C. B. je toho názoru, že konajúci súd porušil jeho právo na spravodlivý súdny proces nakoľko vykonal všetky hlavné pojednávania v jeho neprítomnosti napriek tomu, že pred každým hlavným pojednávaním sa ospravedlnil a následne dôvody svojich ospravedlnení aj riadne preukázal. Obžalovaný C. B. tvrdí, že v telefonických rozhovoroch kedy súdu oznamoval dôvody neúčasti na hlavných pojednávaniach vždy žiadal, aby bolo hlavné pojednávanie odročené. To, že sa uvedená skutočnosť

nepremietla do úradného záznamu obžalovaný nevie ovplyvniť. Obžalovanému tak postupom súdu nebolo umožnené vyjadriť sa k obžalobe, urobiť jedno z vyhlásení v zmysle § 257 ods. 1 Tr. poriadku, klásť otázky svedkom a vyjadriť sa k dokazovaniu a nakoniec využiť právo záverečnej reči a posledného slova.

O pochybnosti samotného súdu či vykonal jednotlivé hlavné pojednávania v súlade s Trestným poriadkom svedčí aj skutočnosť, že dňa 22.11.2021, t.j. v čase po vyhlásení rozsudku žiadal Národné centrum zdravotníckych informácií o informáciu kedy ako vakcínou a koľkými dávkami bol očkovaný C. B..

Na základe uvedeného sú obžalovaní toho názoru, že napadnutý rozsudok Okresného súdu Prešov je vydaný predčasne, boli ním porušené ustanovenia, ktorým sa má zabezpečiť objasnenie veci alebo právo na obhajobu a taktiež sa súd nevysporiadal so všetkými okolnosťami významnými pre rozhodnutie vo vzťahu k obž. C. B. mu bol uložený neprimerane prísny trest.

Na základe týchto skutočností navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zrušil a vo veci sám rozhodol rozsudkom tak, že obžalovaných oslobodí spod obžaloby alternatívne, aby napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znova prejednal a rozhodol.

Na na základe riadne a včas podaných odvolaní krajský súd podľa § 317 ods. 1 Tr. poriadku preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo na chyby, ktoré neboli odvolaním vytykané príhľadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. poriadku. Na základe tohto preskúmania krajský súd dospel k záveru, že odvolanie obžalovaného A. B. nie je dôvodné, odvolanie obžalovaného C. B. je sčasti dôvodné.

V prvom rade krajský súd musí konštatovať, že obžalovaný C. B. napriek tomu, že bol predvolaný riadne a včas na verejné zasadnutie krajského súdu sa na toto zasadnutie nedostavil, svoju neúčasť ospravedlnil prostredníctvom svojho obhajcu, ktorý predložil súdu aj písomné ospravedlnenie a žiadosť o odročenie verejného zasadnutia, kde obžalovaný zdôrazňuje, že trvá na osobnej účasti na verejnom zasadnutí. Svoju neúčasť ospravedlňoval zo zdravotných dôvodov, predložil súdu lekársku správu, z ktorej vyplýva, že dňa 22.01.2024 si podvrtol pravý členok.

Vzhľadom na skutočnosť, že predložená lekárska správa neobsahovala vyjadrenie ošetrojúceho lekára zmysle § 120 ods. 2 Tr. poriadku predseda senátu telefonicky sa spojil s ošetrojúcim lekárom, ktorý sa vyjadril že ošetril obžalovaného C. B., zároveň konštatoval, že jeho zdravotný stav mu umožňuje účasť na úkone, na ktorý bol predvolaný bez ohrozenia života alebo závažného zhoršenia zdravotného stavu.

Krajský súd ospravedlnenie obžalovaného neakceptoval.

Súd prvého stupňa v tejto trestnej veci postupoval tak, že bol zistený skutkový stav veci, o ktorom nie sú dôvodné pochybnosti a v rozsahu nevyhnutnom na rozhodnutie. S rovnakou starostlivosťou objasňoval okolnosti svedčiace proti obžalovaným, ako aj okolnosti svedčiace v ich prospech. V oboch smeroch vykonal dôkazy, tak aby umožnili spravodlivé rozhodnutie. Takýmto postupom súdu prvého stupňa došlo k naplneniu základnej zásady vyjadrenej v § 2 ods. 10 Tr. poriadku.

Následne súd prvého stupňa hodnotil dôkazy získané zákonným spôsobom podľa svojho vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne, nezávisle od toho či ich obstaral súd, orgány činné v trestnom konaní alebo niektorá zo strán. Súd prvého stupňa naplnil aj základnú zásadu vyjadrenú v § 2 ods. 12 Tr. poriadku.

Súd prvého stupňa vo svojom rozhodnutí podrobne popísal rozsah vykonaného dokazovania, označil jednotlivé dôkazné prostriedky a skutočnosti vyplývajúce z týchto dôkazných prostriedkov.

Na základe skutočností vyplývajúcich z jednotlivých dôkazných prostriedkov súd prvého stupňa rozvinul svoje úvahy a zdôraznil, že obžalovaný A. B. a C. B. mali vedomosť o daňovej povinnosti o tom, že tieto dane boli splatné a neboli zaplatené tak, ako to vyplýva jednak z výsluchu obžalovaného A. B. a obžalovaného C. B., ktorí uviedli, že sú si vedomí, že za obdobie, za ktoré boli obvinení, resp.

zodpovední tieto dane neboli zaplatené, čo vyplýva aj z výsluchu pracovníka správcu dane JUDr. Lukáša Mikluša, ktorý uviedol, že žiadny z predmetných daňových nedoplatkov nebol uhradený aj napriek zasielaným výzvam na úhradu dane. Zároveň obžalovaných A. B. a C. B. účtovníčka spoločnosti ELEMYS s.r.o. svedkyňa Berdisová informovala, že tieto dane treba zaplatiť, čo vyplýva z jej výsluchu. Existencia daňovej povinnosti spoločnosti H. s.r.o. ohľadne daní uvedených vo výrokovvej časti skutkovej vety rozsudku vyplýva z podaných daňových priznaní uvedených v bode 12 napadnutého rozsudku, pričom C. B. na základe splnomocnenia konal za spoločnosť ELEMYS, po tom čo bol A. B. vzatý do väzby t.j. od 01.06.2017, teda zodpovedal za zaplatenie daní.

Skutočnosť, že dane neboli uhradené (okrem čiastočne uhradenej dane z príjmu právnických osôb za rok 2015, keď neuhradená časť tejto dane je vo výške 791,99 eur) je preukázaná okrem výpovede svedka G. aj z odpovede daňového úradu zo dňa 16.04.2019.

To, že predmetné dane boli splatné v čase, keď konal obžalovaný A. B. za spoločnosť ELEMYS s.r.o., do doby kedy bol vzatý do väzby, resp. v čase, keď konal za spoločnosť na základe splnomocnenia obžalovaný C. B. (po tom čo bol obžalovaný A. B. vzatý do väzby) vyplýva zo zákona, kde v prípade dane z pridanej hodnoty je daň splatná do dvadsiatich piatich dní po skončení zdaňovacieho obdobia, to znamená, že keďže šlo o mesačné zdaňovacie obdobie do 25. dňa nasledujúceho po mesiaci, za ktoré daňové priznanie sa podávalo (§ 78 ods. 2 zákona č. 222/2004 Z.z.). V prípade dane z príjmov právnických osôb je daň splatná najneskôr do šiestich mesiacov po skončení zdaňovacieho obdobia to znamená, že keďže šlo o ročné zdaňovacie obdobie do 30.06. nasledujúceho roka, za ktoré sa daňové priznanie podávalo (§ 49 zákona č. 595/2003 Z.z.). V prípade dane z motorových vozidiel je daň splatná do 31.01. po skončení zdaňovacieho obdobia to znamená, keďže išlo o ročné zdaňovacie obdobie do 30.01. nasledujúceho roka, za ktoré sa daňové priznanie podávalo (§ 9 ods. 2 zákona č. 361/2014 Z.z.).

Skutočnosť, že obžalovaní mohli dane zaplatiť mal súd prvého stupňa za preukázané jednak zo znaleckého dokazovania, z ktorého vyplýva že spoločnosť H. s.r.o. mala v dňoch splatnosti dane z pridanej hodnoty, dane z príjmov právnických osôb, ako aj dane z motorových vozidiel, ktoré sú uvedené v skutkovej vete rozsudku dostatok finančných prostriedkov na plnú úhradu predmetnej dane, čo vyplýva z pokladničných kníh, keď sumy v pokladnici spoločnosti dosahovali výšku spôsobilú na úhradu daní v jednotlivých obdobiach ich splatnosti. Skutočnosť, že obžalovaní mohli uvedené dane zaplatiť vyplýva aj z výsluchu svedkyne F., účtovníčky spoločnosti ELEMYS s.r.o., ktorá ku skutočnosti, že k 31.12.2016 bol zostatok pokladne vedený v kladnej sume 79 360,30 eur, pričom v pokladničnej knihe za účtovný rok 2017, 28.02.2017 je prvý údaj zostatku - 11 120,50 eur uviedla, že čo sa týka údajov v pokladničnej knihe za rok 2017, túto knihu dávala NAKÉ alebo polícii v rámci žiadosti o súčinnosť a tom čase tam nemala ešte prevedený zostatok, teda vzhľadom na to, že pokladnica nemôže ísť do mínusu je dôsledkom záporného stavu k 28.02.2017 len administratívna chyba, keďže zostatok pokladnice k 31.12.2016 bol v kladnej hodnote 79 360,30 eur, len nebol administratívne prevedený do evidencie stavu pokladnice v roku 2017, teda záver znalkyne, podľa ktorého nebol prevedený stav pokladnice z roku 2016 do roku 2017 je správny, a teda správny aj záver, že stav pokladne umožňoval úhradu splatných daní aj za rok 2017. V tomto je nedôvodná námietka o predĺžení spoločnosti, či platobnej neschopnosti resp. obhajoba obvinených, že dane neboli uhradené z dôvodu zlej finančnej situácie v spoločnosti. Peniaze používali buď na nájom, leasing auta, či nákup tovarov pre odberateľov a podobne. Nakoľko platobná neschopnosť, či predĺženie spoločnosti je exkulpáčny dôvod iba v prípadoch, ak spoločnosť v prípade nepriaznivej situácie ukončí svoju obchodnú činnosť (uznesenie Najvyššieho súdu SR 6Tdo/77/2017), pričom v danom prípade nemožno hovoriť o ukončení, čo vyplýva z účtovníctva spoločnosti, keď z výsledovky vyplýva, že tržby z predaja služieb za rok 2016 dosiahli sumu 373 188,44 eur za rok 2017, tržby z predaja služieb a tovaru 240 839,72 eur, za rok 2016 bolo prijatých 27 faktúr z roku 2016 v celkovej sume 313 172,97 eur, bolo vystavených 81 faktúr z roku 2016 v celkovej sume 440 846,56 eur a to počas celého obdobia roku 2016. Za rok 2017 bolo prijatých 8 faktúr z roku 2017 v celkovej sume 61 088,- eur, bolo vystavených 65 faktúr z roku 2017 v celkovej sume 284 582,10 eur počas celého obdobia roku 2017.

Súd prvého stupňa uzavrel, že obžalovaný tak naplnil znaky skutkovej podstaty trestného prečinu nezaplataenia dane a poistného, nakoľko nezaplatil daň, ktorá bola splatná o čom mali vedomosť a bolo v ich možnostiach splatnú daň zaplatiť. Nezaplataená daň predstavuje väčší rozsah, nakoľko u každého z obžalovaných predstavuje sumu 2 660,- eur. Týmito konaniami došlo k zadováženiu neoprávneného

prospechu spoločnosti ELEMÝ s.r.o. Vyplýva z toho to, že o daň ako povinnú platbu spoločnosť neznížila svoje základné imanie.

Obžalovaní konali úmyselne, lebo mali vedomosť o existencii splatných daní a napriek tomu, že bolo v ich schopnostiach tieto zaplatiť z prostriedkov obžalovanej firmy ELEMÝ s.r.o. tieto nezaplatili.

Krajský súd sa v celom rozsahu stotožnil s argumentáciou súdu prvého stupňa, ktorý de facto sa vysporiadal aj s odvolacou námietkou, ktorú vzniesol obhajca už v konaní pred súdom prvého stupňa a namietal, že tak súd a orgány činné v trestnom konaní mali skúmať a mala byť predmetom dokazovania existencia platobnej neschopnosti, prípadne predĺženia aby túto skutočnosť mohol súd posúdiť.

V tejto súvislosti je potrebné uviesť, že obhajoba v rámci tejto námietky cituje iba časť argumentácie, ktorá je obsiahnutá v uznesení Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6Tdo/77/2017. Pre úplnosť krajský súd dodáva, že Najvyšší súd konštatoval, že neobstojí tvrdenie obvineného, že plnenie iných povinností (úhrada miest, zrážky z hrubej mzdy, či ostatné pohľadávky voči ostatným veriteľom) ho malo exkulpovať z nezaplatenia splatnej dane. Dovolací súd v rámci svojej rozhodovacej činnosti opakovane uviedol, že ak sa spoločnosť dostane do situácie, že ako dlžník nemá dostatok finančných prostriedkov na uhradenie všetkých svojich splatných záväzkov je povinná všetkých svojich veriteľov (zamestnanci, daňový úrad, Sociálna poisťovňa, zdravotná poisťovňa, obchodní partneri a iní) uspokojovať pomerne a rovnomerne. Ak podnikateľ nie je schopný uhrádzať tak prevádzkové náklady, odvody povinných platieb, ako aj mzdy svojich zamestnancov musí prispôbiť hospodárenie podniku tak, aby si mohol plniť všetky svoje povinnosti, prípadne svoje podnikanie ukončiť (rozsudok Najvyššieho súdu zo dňa 16.08.2012 sp. zn. 6Tdo/62/2011 alebo aj rozsudok Najvyššieho súdu z 26.04.2018 sp. zn. 3Tdo/85/2017). Obvinený tým, že nezaplatil splatnú daň zvýhodnil vlastný podnikateľský subjekt za účelom jeho ďalšieho fungovania tým, že selektívne uprednostnil úhradu ním vybraných výdavkov na úkor splatnej dane, ktorá požíva charakter prednostnej pohľadávky.

Ako vyplýva z vyššie citovanej argumentácie Najvyššieho súdu, obžalovaní vedeli o svojej povinnosti zaplatiť daň a v prípade, že aj ak by prednostne plnili záväzky z iných vzťahov, to obžalovaných neexkulpuje z nezaplatenia dane, práve naopak, mali svoje hospodárenie prispôbiť tak, aby mohli plniť svoje povinnosti prípadne mali aj ukončiť svoje podnikanie. Obžalovaní v danom prípade neurobili žiadne kroky smerujúce k tomu, aby plnili svoje povinnosti a keď vedeli, že ich spoločnosť je predĺžená nepodali návrh na začatie konkurzného konania. Obžalovaní ignorovali, že pohľadávky štátu sú prednostné a tieto svoje záväzky neplnili.

Obžalovaný A. B. z miesta trvalého bydliska nie je bližšie hodnotený, doposiaľ bol raz súdne trestaný a to rozsudkom Okresného súdu Prešov sp. zn. 1T/126/2017 zo dňa 06.02.2018, právoplatný dňa 06.02.2018, ktorým bol uznaný vinným z obzvlášť závažného zločinu nedovolennej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov ich držania a obchodovania s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. c/, d/, ods. 2 písm. c/ Tr. zákona. Za to mu bol uložený trest odňatia slobody v trvaní 6 rokov a 8 mesiacov a trest prepadnutia vecí. Zároveň mu bol uložený ochranný dohľad na 1 rok.

Obžalovaný C. B. z miesta trvalého bydliska nie je bližšie hodnotený. Pred spáchaním skutku bol raz súdne trestaný a to rozsudkom Okresného súdu Prešov sp. zn. 6T/10/2016 zo dňa 06.10.2016, ktorým bol uznaný vinným zo spáchania zločinu neodvedenia dane a poistného podľa § 277 ods. 1, 2 Tr. zákona a prečin činu nezaplatenia dane a poistného podľa § 278 Tr. zákona. Za čo mu bol uložený úhrnný trest odňatia slobody na 2 roky. Výkon trestu bol podmienenčne odložený na skúšobnú dobu v trvaní 3 rokov do 06.10.2019. Zároveň bol uložený zákaz činnosti podnikateľskej a funkcie štatutárneho orgánu právnickej osoby na 5 rokov a 6 mesiacov.

Súd prvého stupňa pri rozhodovaní o druhu a výmere trestu sa plne riadil základnými zásadami pre ukládanie trestu vyjadrených v § 34 Tr. zákona.

U obžalovaného A. B. ustálil, že zistil jednu poľahčujúcu okolnosť a to, že pred spáchaním skutku viedol riadny život a jednu priťažujúcu okolnosť a to, že spáchal viac trestných činov, nakoľko v danom prípade prichádzalo do úvahy uloženie súhrnného trestu, keďže trestný čin spáchal predtým ako bol v inej veci vyhlásený odsudzujúci rozsudok. Súd prvého stupňa po zhodnotení osoby obžalovaného, jeho doterajšieho života dospel k správne mu záveru, že trest uložený skorším rozsudkom Okresného súdu

Prešov sp. zn. 1T/126/2017 vo výmere 6 rokov a 8 mesiacov na jeho nápravu a ochranu spoločnosti je dostatočný. V tomto smere porovnal aj jednotlivé trestné sadzby pri trestných činoch a súd prvého stupňa postupoval správne, keď upustil od uloženia súhrnného trestu.

Súd prvého stupňa u obžalovaného C. B. zhodnotil osobu obžalovaného. V čase rozhodovania prihliadal na prirážajúcu okolnosť a to že v minulosti bol odsúdený, vzhľadom na skutočnosť, že nastali účinky zahladenia krajský súd túto prirážajúcu okolnosť vypustil, dospel k záveru, že ju obžalovaného C. B. neexistujú ani poľahčujúce ani neprirážajúce okolnosti.

Obhajoba namieťa, že uložený trest obžalovanému C. B. je neprimerane prísny. V tejto súvislosti je potrebné zdôrazniť, že obžalovanému C. B. rozsudkom Okresného súdu Prešov sp. zn. 33T/89/2015 zo dňa 06.10.2016, právoplatný dňa 06.10.2016 bol uložený aj trest zákazu činnosti podnikateľskej a funkcie štatutárneho orgánu právnickej osoby na 5 rokov a 6 mesiacov. Závažnosť trestného činu je podstatne vyššia, keďže obžalovaný C. B. napriek tomu, že mu bol uložený trest zákazu činnosti vykonávať funkciu štatutárneho orgánu tento uložený trest nerešpektoval, obchádzal ho tým, že za spoločnosť konal na základe plnomocenstva. Je iba chybou orgánov činných v trestnom konaní, že túto skutočnosť nevyjadrili tak v skutkovej vete žalovaného skutku a právnej vete, pretože svojím konaním podľa názoru krajského súdu napíňal znaky aj prečinu marenia výkonu úradného rozhodnutia. Krajský súd práve túto okolnosť zohľadnil v tom, že na obžalovaného C. B. je potrebné pôsobiť nepodmienečným trestom a dospel k záveru, že účel trestu vyjadrený v § 34 ods. 1 Tr. zákona sa u obžalovaného dosiahol trestom odňatia slobody v strede zákonom stanovenej trestnej sadzby v trvaní 18 mesiacov.

Obžalovaný doposiaľ nebol vo výkone trestu odňatia slobody, preto ho krajský súd na výkon trestu zaradil do ústavu s minimálnym stupňom stráženia.

Zároveň krajský súd mu uložil aj trest zákazu výkonu podnikateľskej činnosti a výkonu štatutárneho orgánu právnickej osoby v trvaní 4 a 1 roka.

Vzhľadom na tieto skutočnosti krajský súd rozhodol tak, ako je to uvedené vo výrokovej časti tohto rozsudku.

Rozsudok bol prijatý jednohlasne.
jednohlasne

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku ďalší riadny opravný prostriedok nie je prípustný.